No. 2038 Zaterdag 27 Januari 1923. 40ste Jaargang

# AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

## Petroleum in Venezuela.

In het Noord-Amerikaansche tijdschrift *Leslie's* kwam onlangs het volgende artikeltje voor:

„Door de organisatie van de *„Venezuela Oil Concession Holding Company"* is onlangs duidelijk aan het licht gekomen, welk een groot vertrouwen de Engelsche belanghebbenden bij de Petroleumindustrie aan den dag leggen in de oliehoudende terreinen van Venezuela.

Oorspronkelijk was het kapitaal dezer *Company* 15 mill. dollars, doch weinige weken later werd het kapitaal opgevoerd tot 500 mill. dollars. Men zegt, dat de *Koninklijke Nederlandsche Petroleum My* deze groote organisatie op touw heeft gezet om te concurreeren tegen de *Standard Oil Cy* en hare hulptroepen in Venezuela. Dit feit, hoezeer men getracht heeft het geheim te houden, was wel eenigszins te verklaren, zoodra men wist, dat de *General Asphalt Company*, een zuster-Company van de *Koninklijke*, een nieuwe bron had gevonden bij *La Rosa*.

Toen de olielaag was aangeboord, was de kracht, waarmee de olie zich een uitweg baande zóó ontzaggelijk geweldig, dat de boortoren met geheel het ijzerwerk de lucht in vloog tot zulk een hoogte, dat ze nauwelijks meer te zien waren, en dat de olie in zulk een overvloed omhoog spoot, dat het praktisch onmogelijk bleek, de hoeveelheid zelfs eenigszins ruw te schatten. Volgens de meening van deskundigen, zou deze nieuwe bron, in verband ook met andere aanwijzingen, die men onlangs gevonden heeft, met voldoende zekerheid het feit vaststellen, dat de terreinen van Maracaibo de grootste oliehoudende streek is der wereld, en zelfs nog rijker dan de velden van Tampico in Mexico."

Volgens een later bericht, voorkomend in de *Panorama* van Maracaibo, is de juiste plaats, waar deze boorput zich bevindt, *La Rosa*, bij Cabimas, in het district Bolivar, van den staat Zulia, op betrekkelijk korten afstand van den Oostelijken oever van het Meer van Maracaibo.

Het boorgat heeft een diameter van 25 cM. en een diepte van 1500 voet.

Den 14 December ll. werd deze bron aangeboord.

De petroleum spoot tot een hoogte van 150 tot 180 voet de lucht in. Men schat de *dagelijksche* productie van deze bron op 50 tot 60.000 vaten. Sommigen dachten zelfs van 90.000 vaten per dag.

Zonder eenige overdrijving kan worden, beweerd, dat door het aanboren van deze bron het onomstootelijk bewijs geleverd is, dat Venezuela een der rijkste olielanden der wereld is.

Als men weet, dat tot nu toe alle pogingen der geologen, die de *Standard Oil Cy* in Venezuela aan het werk heeft om petroleum te vinden, tot nu toe zonder eenig resultaat gebleven zijn, begrijpt men des te meer de enorme beteekenis van het succès der *Koninklijke*. Ook voor de Hollandsche mijningenieurskunst en ervarenheid zijner geologen is dit een nieuwe lauwer.

Welk een enorme kapitalen met deze petroleum concessie van *The Carribbean Petr. Cy*, een afdeeling der *Koninklijke*, in Venezuela gemoeid zijn, blijkt ook uit hetgeen er alleen voor concessierechten aan de Regeering van Venezuela moet betaald worden.

Den 2 Januari 1912 werd door *The Carribean Petrol. Company* het eerste contract gesloten met den staat van Venezuela ten overstaan van Dr. Rafael Max. Valladares voor de exploratie, exploitatie en productie van petroleum, asphalt en aanverwante producten, voor welke concessie een recht van 5 millioen bolivar in de schatkist van Venezuela gestort werd.

Een vernieuwing van deze concessie werd onlangs op den 1sten December 1922 voor deze terreinen aan de Regeering aangevraagd en verkregen, waarvoor een nieuw recht verschuldigd werd van 10 millioen bolivares, waarvan 5 mill. bol. onmiddelijk moest betaald en de overige 5 mill in 5 termijnen telkens van 1 mill. bol. na één jaar tusschenruimte te voldoen.

Bij deze reuzensommen alléén voor concessierecht moet men nog bijtellen de enorme kapitalen besteed voor de exploratie dezer terreinen, waar de bewoners slechts kennis droegen van de meest primitieve middelen van vervoer, door middel van karren en muildieren langs onbegaanbare wegen en die in 10 jaren tijds de meest moderne middelen van transport, zooals auto's, camions over prachtige heerbanen van asphalt zagen aangewend en zelfs spoorwegen in bedrijf.

Voeg daarbij de tientallen millioenen voor installaties van boortorens en machinerieën om tot een diepte van 500 en meer Meters in de ingewanden der aarde door te dringen, voor de oprichting van woningen, fabrieksgebouwen, voor raffinaderij, voor de reuzentanks, voor het opbewaren van ruwe en geraffineerde olie, gasoline en residu, voor Kilo meters lange buizenleidingen, de kapitalen aan salarissen enz. enz, dan krijgt men ten naaste bij een flauw begrip hoeveel honderd millioen in zoo'n bedrijf moeten gestoken worden, vóór nog de eerste liter petroleum of gasoline geproduceerd en verkocht is en het bedrijf zijn eerste rente kan beginnen af te werpen.

Niet alleen voor Venezuela, doch ook voor ons eiland, dat de *Isla*, de *Curaçaosche Petroleum-Maatschappij* op *Asiento* gastvrijheid verleent, zijn met dit hoogst moderne bedrijf groote belangen gemoeid. Voor Curaçao is het blijvend bezit van de *Isla* zelfs een levensbelang geworden.

Daarom ook om de belangstelling der bewoners onzer kolonie, die zoo weinig of niets weten, wat er eigenlijk daar aan de overzijde van het Schottegat op de *Isla* omgaat, op te wekken, zullen wij trachten in de volgende nummers van den *Amigoe di Curaçao* van tijd tot tijd eenige artikelen te plaatsen om onze lezers op populair wetenschappelijke wijze eenige meerdere kennis bij te brengen over het ontstaan, het geologisch onderzoek, de boorputten, de ontginning en bewerking der petroleum en haar bijprodukten.

Daar ons reeds meermalen door verschillende personen het verlangen naar kennis in deze materie werd openbaar gemaakt, hopen wij onze lezers met deze artikelen een dienst te bewijzen.

## Louis Pasteur.

### II.

Het meest is Pasteur bij de menschheid bekend door zijn vermaarde vinding van een middel tegen de *hondsdolheid*, waardoor een onschatbare weldaad aan de wereld bewezen is.

In de *Rotterdammer* lazen wij dezer dagen over deze vinding en de omstandigheden, waaronder zij plaats had, de volgende interessante bizonderheden:

In December 1880 stond Pasteur toevallig aan het sterfbed van een kind, dat eenigen tijd geleden door een dollen bond gebeten was. Getroffen door het vreeselijk lijden, wat een onuitwischbaren indruk op hem maakte en door de groote geheimzinnigheid, die deze ziekte in tegenstelling met het miltvuur kenmerkte, kon hij zich niet onttrekken aan den drang, om nader op de oorzaak in te gaan, in de hoop eens een blijvende geneeswijze te ontdekken. De giftstof kon hij na heel veel moeite van den dollen hond vrij maken en inspuiten bij een konijn, dat stierf met de duidelijkste verschijnselen van de hondsdolheid. Toen hem dit eenmaal gelukt was, zocht hij, of het hem mogelijk was de smetstof zoo te verzwakken, dat een eerste enting daarmee geen schadelijken invloed op het konijn ten gevolge had.

Daarna ging hij na, hoe hij een reeks van die entstoffen kon krijgen, waarin alle graden vertegenwoordigd waren, tot dien graad toe, waarbij onder gewone omstandigheden de dadelijk de teekenen van hondsdolheid bij het konijn optraden. Hij was in staat zulk een opklimmende reeks te vormen en daarmee spoot hij achtereenvolgens dag op dag zijn dieren in. Doordat hij het gif in langzaam stijgende 'kwaadaardigheid toediende, waardoor in het dier voldoende afweerstoffen tegen de hondsdolheid konden worden te voorschijn geroepen, was Pasteur weldra tot zijn groote voldoening in staat te constateeren dat de hevigste beten van dolle honden op zulke ingeënte beesten niet den minsten invloed hadden. In 1885 deelde de groote Franschman zijn resultaten aan de „Academie des Sciences" mee, dat het mogelijk was niet alleen dieren, maar ook menschen van hondsdolheid te vrijwaren, als zij dadelijk na den beet van den dollen hond, door zijn inspuiting behandeld werden.

Maar niet dadelijk had Pasteur het durven wagen zijn geneeswijze op den mensch toe te passen. Een bijzondere gebeurtenis, die later vereeuwigd is in een beeldengroep op het voorplein van het Instituut Pasteur, was daar aanleiding toe. De levensbeschrijver van Pasteur, zijn schoonzoon René Vallery-Radot, verhaalt dit voorval op levendige wijze.

Op een mooien Dinsdagmorgen in de maand Juli 1885, ziet Pasteur een ventje van 9 jaar uit den Elzas, Joseph Meister geheeten, met zijn moeder op het laboratorium komen om hem te spreken, omdat hij twee dagen geleden door een dollen hond gebeten was. Terwijl hij naar school ging, had een hond zich op hem geworpen en het arme kind op den grond gevallen en niet in staat zich te verdedigen, had niets anders kunnen doen dan zijn gelaat met de handen te bedekken. Vreeselijk toegetakeld was de kleine Joseph thuisgekomen. De dokter, die dadelijk te hulp geroepen werd, begreep, dat er een dolle hond in het spel was, maar ook, dat de dood van het kereltje onherroepelijk vaststond. Na een of twee maanden zou de ziekte uitbreken en dan was het met het arme kind gedaan. Als laatste redmiddel echter raadde hij de ouders aan Pasteur te raadplegen, van wien hij wist, dat hij zich op het vraagstuk der hondsdolheid had toegelegd.

Toen Pasteur de 14 wonden van den kleinen Meister zag, maakte zich een heftige ontroering van hem meester. Wat zou hij voor dit kind doen? Kon hij de voorbeheodende behandeling wagen, die hij steeds met goed gevolg op zijn honden had toegepast? Pasteur zweefde tusschen hoop en vrees.

Hij durfde nog geen beslissing te nemen, maar onderwijl zorgde hij voor alles wat die moeder en haar zoon, geheel alleen in Parijs, noodig hadden. Hij liet ze om 5 uur in den namiddag terugkomen, na de zitting van het Instituut. Hij wilde niets probeeren zonder eerst dokter Vulpain over het geval gesproken te hebben. Pasteur achtte dezen arts zeer hoog, omdat hij zoo buitengewoon voorzichtig was. Vulpain bezag altijd alle zijden van een vraagstuk. De mensch had in hem de overhand boven den geleerde. Hij was een rechtschapen man. Daarom wilde Pasteur eerst hem raadplegen.

Vulpain was van meening, dat de proefnemingen van Pasteur op de honden voldoende beslissend waren om de inspuitingen te wagen. Waarom. vroeg Vulpain, deze behandeling niet gewaagd? Bestond er dan een ander werkzaam middel tegen deze ziekte? Als men eenerzijds de *bijna* zekere gevaren, dat het kind aan de hondsdolheid sterven zou, afwoog, en aan den anderen kant de kanser om hem van den dood te redden, in het oog hield, was het niet meer een recht, neen, was het een plicht voor Pasteur om op den kleinen Meister zijn nieuwe geneeswijze toe te passen.

Ook Dr. Grancher, één van de beste doktoren op het gebied van de bacteriologie, werd in consult genomen en deze was van hetzelfde gevoelen als dokter Vulpain.

En zoo werd besloten den kleinen Joseph dienzelfden avond nog de eerste inenting te geven, waarin de smetstof uiterst verdund was. Joseph huilde in het begin. alsof er sprake was van een groote operatie. Maar hij was gauw weer getroost. Pasteur had voor hem en zijn moeder een aparte kamer laten inrichten. Hij wilde niet hebben, dat hun iets ontbrak. Weldra begon Joseph Meister zich te vermaken met de kippen, konijnen en marmotjes, die in het instituut gehouden werden en op kinderlijke manier nam hij het voor de kleintjes op, als ze, bij de grootere vergeleken, te kort kwamen.

Ondertusschen volgde Pasteur met kloppend hart het verloop. Naarmate de ingespoten smetstof sterker werd, nam zijn ongerustheid toe. Nu eens was hij vol hoop om het kind te redden, dan weer was hij ten prooi aan de vreeselijkste angst. Hij kon niet meer werken. Elken nacht had hij koorts. De kleine Meister, dien hij had zien spelen in den tuin, verscheen soms plotseling in zijn heftige verbeelding, zonder dat hij er iets aan doen kon, als een doodziek kind, dat in zijn krampen stikte zooals vroeger de kleine zieke, die hij in 1880 gezien had.

Den 19 den Juli kwam de laatste beslissende inenting. Het gif was nu zóó groot, dat het bij konijnen na 7 dagen een heftige uitbarsting van de ziekte gaf. Bleven de verschijnselen echter uit bij den kleinen Joseph, dan was hij van een zekeren dood gered.

Genezen van zijn wonden, geïnteresseerd voor alles wat hij zag, zich thuis voelend in het Instituut, alsof hij op een groote boerderij in den Elzas was, ontving de kleine Meister, wiens onschuldige oogopslag vrees noch schuchterheid verraadde, de laatste zoozeer gevreesde inenting. Aan den avond van deze geduchte proefneming, kuste hij zijn „lieven mijnheer Pasteur," zooals hij hem noemde, goeden nacht en ging rustig slapen. Pasteur echter bracht een vreeselijken nacht door. De slapeloosheid, die de menschen van de daad gewoonlijk spaart, ontziet de menschen van de gedachte niet. In deze langzame en sombere uren van den nacht, waarin alles anders is, waarin het kloek verstand ten prooi is aan geesterverschijningen, verbeeldde Pasteur rzich, vér van zijn laboratorium, waar hij zich zeker van zijn succes wist, dat het kind sterven ging.

De morgen bracht geen bijzondere verschijnselen. Het bleek, dat het directe gevaar geweken was. Nog enkele dagen moesten echter afgewacht, vóór men den jongen definitief genezen kon verklaren. Maar Pasteur had rust noodig. In een hoekje van Bourgogne zocht hij de eenzaamheid. En daar mocht hij de blijde zekerheid smaken, dat zijn werk niet tevergeefsch was geweest, maar een der grootste geneeskundige gebeurtenissen van zijn eeuw was geworden. Joseph Meister was gered en blijde ging hij met zijn moeder weer terug naar den Elzas.

Een gevoel van verlichting ging door Europa, toen bekend werd, dat er een afdoend middel tegen de hondsdolheid, mits tijdig aangewend, gevonden was. Toen Pasteur dan ook vroeg om de stichting van een groot gebouw, waarin hij zich met zijn assistenten, die uit alle deelen der wereld naar hem toestroomden, nog beter kon toeleggen op de vraagstukken der infectieziekten, kwam van alle kanten het geld, waardoor in 1888 een monumentaal gebouw kon verrijzen, dat den naam draagt van l'Institut-Pasteur. Daar werden toen de onderzoekingen nog meer uitgebreid en al dieper drong men, onder leiding van Pasteur, in op de kwestie van vaccins en serums, o. a. ten opzichte van diphtherie. Ook werden er natuurlijk nog steeds patienten, die door dolle honden gebeten waren, door den grooten Franschman behandeld. Van hoe groote beteekenis de behandeling van Pasteur was, blijkt wel uit het feit, dat van 5241 personen, gebeten door dieren, waarvan een veearts verklaard had, dat zij dol geweest waren, er na de behandeling slechts 33 gestorven waren, dat is 0.63 pCt.

# De eerste Encycliek
VAN
# Z. H. Paus Pius XI
# „Ubi Arcano Dei”.

Aan Onze Eerbiedwaardige Broeders, de Patriarchen, Primaten, Aartsbisschoppen en andere Plaatselijke Overheden, die in Vrede en Gemeenschap leven met den Apostolischen Stoel.

**Eerwaardige Broeders.**
**Heil en Apostolischen Zegen.**

Van het eerste oogenblik af, dat Wij door de onnaspeurlijke raadsbesluiten Gods Ons verheven zagen op dezen Stoel van Waarheid en Liefde, hebben Wij levendig verlangd, het woord des harten tot U allen, Eerbiedwaardige Broeders, te richten, en tot alle uw kinderen, waarover gij het bestuur en de onmiddelijke zorg draagt.

Aan dit verlangen ontsproot de plechtige zegen, dien Wij — aan de stad en de wereld — van de Vaticaansche Basiliek aan een groote menigte volks gegeven hebben, een zegen, dien gij allen en in alle deelen, in vereeniging met het H. College der Kardinalen, met vreugdebetoogingen hebt ontvangen, hetgeen voor Ons, die onvoorziens het zwaar gewichtige ambt op Ons moesten nemen, de inzoete troost was, na de machtige hulp, die Ons werd ingegeven door het vertrouwen in de Goddelijke hulp.

Thans richten Wij tot u Ons woord bij het aanbreken van den Geboortedag Onzes Heeren Jezus Christus en aan het begin van het nieuwe jaar, als een feestgeschenk, dat de Vader al zijne kinderen toezendt.

Verschillende redenen noopten Ons eerbiedig aan Ons verlangen te voldoen. Vooreerst de wedstrijd van kinderlijke liefde met de welke van alle deelen der wereld de groet der broeders en der kinderen, die Ons welkom heeten en hunne eerste eerbiedige hulde brachten aan den nieuwen opvolger van den H. Petrus.

Daarbij kwam onmiddelijk de eerste ondervinding van wat de H. Paulus noemde: mea instantia, quotidiana sollicitudo ecclesiarum” (II Cor. XI 28), de dagelijksche zorg voor de zaken der Kerk. Bij de zorg voor de gewone zaken kwam de zorg voor de buitengewone, die der zeer gewichtige aangelegenheden, welke Wij reeds ondernomen vonden en die door Ons moesten worden voortgezet betreffende de H.H. Plaatsen en den toestand van het Christendom en de voornaamste kerken van de katholieke wereld; de bijeenkomsten en onderhandelingen, die het lot van volkeren en landen raakten en naar Wij, getrouw aan het ambt en de taak van verbroedering en vrede in God, die Ons toevertrouwd waren, een woord van liefde tegelijk met dat van rechtvaardigheid zochten te doen hooren, en met de noodige belangstelling voor die waarde en de belangen de vereischte waardeering trachten te doen verkrijgen, daar zij tot de geestelijke orde behoorend, niet minder groot en gewichtig zijn, en juist daarom boven alle anderen van beteekenis.

Verder hadden Wij Ons bezig te houden met het onuitsprekelijk lijden van verre volkeren, weggemaaid door den honger en alle soort lijden, voor welke volkeren Wij Ons haastten de grootste hulp te zenden die mogelijk was in Onzen tegenwoordigen toestand en voor wie Wij de hulp van geheel de wereld vroegen; en eindelijk hielden Ons bezig de gewelddaden, ontsta n te midden van het beminde volk, waaruit Wij geboren zijn, in wiens midden Gods hand den Stoel van Petrus heeft geplaatst, gewelddaden, die het land zelf misschien in gevaar stelden en die Wij door alle middelen zochten tot staan te brengen.

Ook buitengewone gebeurtenissen, die Onze ziel verheugden en verblijdden, bleven niet uit: het 26ste Internationaal Eucharistisch Congres en de plechtigheden van het derde eeuwfeest van de H. Congregatie der Propaganda. Het waren onvergetelijke dagen, onuitsprekelijke geestelijke vreugden, die Wij nooit hadden durven verwachten, als inleiding van Ons Pontificaat.

Wij zagen aldaar bijna alle Gepurperden van het Heilig College en konden Ons in bizondere gesprekken onderhouden met honderden Bisschoppen, van alle kanten der wereld gekomen, zoovelen als Wij in gewone tijdperken gedurende vele jaren niet zouden ontmoet hebben. Duizenden en duizenden zagen Wij ook van het groote huisgezin, door God Ons toevertrouwd, gelijk de woorden van de Apocalypse zeggen: „Ex omni tribu et lingua et populo et natione”, uit alle stammen, alle volkeren en landen, en van iedere taal.

Met hen woonden Wij waarlijk goddelijke schouwspelen bij: Wij zagen den Goddelijken Verlosser onder den Eucharistischen sluier Zijn plaats hernemen als Koning der menschen, der steden en der volkeren; Wij zagen Hem in een grootsche en waarlijk koninklijke zegepraal van geloof, aanbidding en liefde in het midden van dit Rome, waardoor Hij Romein is, in een optocht, waarin volkeren en landen van alle deelen der wereld vertegenwoordigd waren. Wij zagen den Geest des Heeren opnieuw nederdalen en in de zielen der priesters en der geloovigen den geest van gebed en apostolaat doen ontbranden, gelijk op het eerste Pinksterfeest; en het levendige geloof der Romeinen werd opnieuw aan geheel de wereld verkondigd, tot grootsche eer van God en tot stichting der zielen.

Ondertusschen gewaardigde zich de Heilige Maagd, Moeder van God en Onze zeer beminde Moeder Maria, Zij, die tot Ons had geglimlacht uit haar heiligdommen van Tzenstochowa en Ostrabama, uit de wonderbare grot van Lourdes en van de koepel van Ons Milaan, evenals uit het heiligdom van Rho, om de hulde van Onze liefde en godsvrucht te aanvaarden, nadat de schade was hersteld, ontstaan door den brand in het Eerbiedwaardig Heiligdom van Loreto, waar Wij Haar beeld, door Ons gewijd en gekroond, hebben herplaatst. Het beteekent een schitterende zegepraal van Maria, waaraan in ééne wedstrijd allen van Rome tot Loreto deelnamen, en de getrouwe bevolking gaf bewijs van diepen godsdienstzin, waarin weer uitblonken de groote liefde voor de Heilige Maagd en de getrouwe aanhankelijkheid aan den Plaatsbekleeder van Jezus Christus.

Terwijl God zelf sprak met Zijn welsprekendheid in de wonderbare dingen, die Wij tot heiliging der nageslachten overmaken, werd in Onzen geest steeds helderder hetgeen de eerste en de voornaamste zorgen van Ons Apostolisch ambt uitmaakt, en wat Wij dus behooren te verklaren, nu Wij weer voor de eerste maal tot U het woord richten. De menschen, de maatschappelijke klassen, de volkeren hebben na den verschrikkelijken oorlog dien waren vrede nog niet gevonden, en vandaar dat zij nog niet de werkzame en vruchtbare rust in de orde kunnen genieten, die tot den wensch en den nood van allen behoort: ziedaar de droevige waarheid, die zich van overal opdringt. Deze werkelijkheid en den omvang van zooveel kwaad erkennen, en de oorzaken ervan onderzoeken, is de eerste en voornaamste taak voor hem, die gelijk Wij, met eenig succes de middelen zoekt te besturen en toe te passen, om het kwaad zelf te bestrijden en het te doen eindigen. Het behoort tot de verplichting, die het Apostolisch ambt Ons gebiedend heeft opgelegd en Wij willen te dien aanzien Ons voornemen vervullen, zoowel hetzij door deze Encycliek, als in de toekomst met alle zorg van het Hoogpriesterlijk Ambt.

Nog maar al te zeer verkeert de wereld in denzelfden droevigen toestand, die reeds de groote en voortdurende zorg uitmaakte tijdens het geheele Pontifikaat van Onzen Eerbiedwaardigen Voorganger Benedictus XV; en Wij, natuurlijker wijze, maken tot de Onze dezelfde gedachten en voornemens, die Hij daaromtrent had opgevat. Aldus kunnen zij de gedachten en de voornemers van allen worden, opdat zij met de hulp van God en de edelmoedige medewerking van alle goeden spoedig overvloedige vruchten mogen dragen voor de verzoening der volkeren.

Als voor Onze dagen schijnen geschreven de woorden, ingegeven aan de groote Propheten: „We hebben den vrede verwacht en er was geen heil, dat tijd van genezing was gekomen en ziedaar de vrees. We verwachten het licht en zie de duisternissen, we verwachtten het oordeel en het bestaat niet, — van ons is verre het heil.” Want nauwelijks zijn de wapenen door de oorlogvoerenden van gisteren neergelegd, of ziehier nieuwe vrees voor oorlog in het nabije Oosten, een toestand op vreeselijke wijze in een groot deel van die landen verergerd door den honger, door besmettelijke ziekten en verwoestingen, die ontelbare slachtoffers maaien bijzonder onder de ouden van dagen, de weerlooze vrouwen en de onschuldige kinderen.

Op het uitgestrekt terrein van den wereldoorlog duren de mededinging en strijd voort, hetzij verborgen onder de handigheid der politiek en verholen in de financieele wisselvalligheid hetzij openlijk in de pers; in bladen en geschriften van allen soort, ja zelfs niet vermeden en kwalijk gesluierd in de sferen, die door zich zelf en niet door haar natuur rustig en vreedzaam zijn, de sferen der studiën, wetenschappen en kunst.



Het openbaar leven der volkeren blijft derhalve nog omvangen door den nevel van haat en onderling mistrouwen: en zoo ook al de overwonnen landen het meeste lijden, ook de overwinnenden hebben met groot leed te kampen. De kleine volkeren beklagen zich, beheerscht of uitgebuit te worden door de grooteren, de grooteren beklagen zich over de kleinere, allen lijden onder de treurige gevolgen van den verleden oorlog. Zelfs de landen, die bevrijd bleven van den wreeden plaag, bleven niet gespaard van het oorlogsleed en voelen nog steeds de gevolgen ervan, gelijk de vroegere oorlogvoerenden ze nog in hooger mate gevoelen. Het leed van voorheen en dat steeds voortduurt, wordt onophoudelijk grooter door de onmogelijkheid, om spoedig een redmiddel te vinden, nadat de herhaalde pogingen van staatslieden, om de kwalen der geslagene en zieke maatschappij te genezen, niets hebben uitgewerkt, en het falen hunner pogingen de reeds moeilijke maatschappelijke toestanden verergerd heeft.

Daarom wordt de angst der volkeren, wegens het dreigen van nieuwe oorlogen, die men zich slechts al nog schrikkelijker en met meer verwoesting kan denken, steeds grooter. Vandaar het leven in een voortdurende angst en het voortzieken in een toestand van gewapenden vrede, die bijna een oorlogstoestand is en de geldmiddelen der volkeren ondermijnt, de bloem der jeugd wegmaait, de bronnen van het lichamelijke, verstandelijke, godsdienstige en zedelijke leven vergiftigt.

Een ander en nog meer te betreuren kwaad is het verzwakken van de maatschappelijke samenleving, bedreigd en aangevallen niet alleen van buiten door den te wapen geloopen vijand, maar meer nog in het binnenland door revolutionnaire mannen en partijen. De klassenstrijd, — ten huidigen dage de grootste en doodelijk kwaal der maatschappij, die als een knaagworm alle levenskrachten wegvreet, en arbeid, nijverheid, kunst, handel, landbouw, alles wat medebouwt aan de algemeene en bijzondere welstand, met ondergang bedreigt, treedt op als een tyran.

De strijd steeds meer onverzoenbaar, daar hij gevoerd wordt eenerzijds tusschen hen, die onverzadigbaar de stoffelijke goederen begeeren en anderzijds door degenen die van die goederen de egoistische bezitters zijn; hij wordt medegevoerd tusschen de onderdanen en de besturende klassen, daar alle menschen tegelijk willen genieten en bevelen. Daaruit komen voort de veelvuldige werkstakingen, van de een en de andere zijde uitgelokt, de omwentelingen en de opstanden, de reactie en de onderdrukking, de ontevredenheid van allen, met wederzijdsche beleediging van elkander en een algemeen nadeel.

Daarbij voege men den strijd der partijen, niet steeds gevoerd om een gezond meeningsverschil omtrent het algemeen welzijn of het belangloos zoeken van dit welzijn, maar veeleer om vooraan te staan en in dienst van bijzondere belangen.

Aldus gaat men niet zelden over tot samenzweren, listen, het schade berokkenen tegen burgers en zelfs tegen de overheid en haar bedienaars; komt men tot buitensporigheden met bedreigingen van openbare bewegingen of ook tot openbare opstanden en andere onordelijkheden, nog meer te betreuren en schadelijker, vooral voor een volk, geroepen om in hooge mate deel te nemen aan het openbaar leven en de regeering, gelijk geschiedt in den huidigen vorm der volksvertegenwoordiging, die, ofschoon niet door zich zelf in strijd met de Katholieke leer, — welke zich voegt naar elken redelijken en rechtvaardigen regeeringsvorm, — leiden kan tot zeer groote ongeregeldheden in de tegenwoordige verbijstering van gedachten en tucht.

Het is nog droeviger te moeten aanschouwen, dat deze oproerige toestand ook in het vreedzame heiligdom van het huisgezin, in de eerste vorming van de maatschappij is doorgedrongen, waar het zaad van ontbinding, reeds vroeger uitgestrooid — bijzonder in den oorlogstijd — wortels schoot tijdens de verwijdering der mannen van het huiselijk leven en wegens het zoozeer toegenomen bederf en de ongepaste vrijheid der zeden. Zoo ziet men dikwijls de kinderen zich van den vader vervreemden, broeders vijandschap voeren tegen broeders, meesters tegen de dienaars en dezen tegen de meesters.

Maar al te vaak wordt de heiligheid van den huwelijksband vergeten evenals de plichten, die deze band medebrengt voor God en voor de maatschappij.

Gelijk onder den ziekelijken toestand van een organisme of van een groot deel daarvan ook de kleinere deelen lijden, zoo dringen ook tot de individuen de plagen, die de maatschappij en het huisgezin teisteren.

*(Slot volgt.)*

**Correspondentie van St. Martin.**

*(Vervolg.)*

**De overplaatsing onzer Rechters.**

Met den paketschoener *Virginia* is alhier den morgen van den 26n. December aangekomen, de E. G. A. Heer MR. ELLIS en gade. Een hartelijk welkom worde hun hierbij toegeroepen. Den nieuwe Rechter krijgt een vrij uitgestrekt veld ter bewerking voor zijn rechterlijke kennis.

Met den paketschoener *Champion* gaat de E. G. A. Heer MR. SCHALKWIJK en familie weg, die twee jaar achtereen in ons midden is gebleven. Een aangename reis en behouden aankomst op Curaçao worden hem hierbij toegewenscht.

De aftredende Rechter heeft zich alhier doen kennen als iemand die heelemaal onafhankelijk in zijn doen en laten was. Een zeer prijzenswaardig kenmerk van zijne rechterlijke uitspraak was, dat hij nooit een beklaagde ver oordeelde, tenzij hij *ten volle* zedetijk en wettelijk overtuigd was van diens schuld.

De zedelijke overtuiging ging aan de wettelijke gepaard. Voor hem was het doel van de wet den beklaagde te straffen, waar zijn schuld volop bewezen kon worden, en niet, namens het publiek, wraak op hem te nemen. Bestond er de minste twijfel, dan kreeg de arme beklaagde al zijn kansen. Aan aanwijzigingen alléén sloeg de Rechter schijnbaar niet het minste geloof.

**Voorstelling in de Katholieke School**

alhier op den avond van den 29n Dec.ll.

Het lokaal was stampvol. Het eerste stuk was *Fabiola*. De jongejuffrouw Hilda Corner speelde de rol van de Heidensche Koningin. Aan de jongejuffrouw Sylvia Watkins was de rol toevertrouwd van de slavin Syra, die de aanleiding was voor de bekeering der Koningin. De jongeffrouw Rosa Corner, ‚die de christin Agnes voorstelde, de intieme vriendin van „Fabiola”, koos liever den dood dan haar geloof te verloochenen. De jongejuffrouw Stella de Weever had de rol van de blinde Koningin, die zich in de catacomben bevond. Allen hebben zich op een buitengewone wijze van hun taak gekweten.

Het komische stuk *Het Middernacht-Spook* werd op een zeer aardige wijze door de Heeren Leonel en Fred Corner, Edward, Willem en Wilhelmus de Weever, T. Arendel en Philogene Wiliams voorgedragen. In dat stuk stelde Mejuffrouw Flavie Wathey een oude dame in rouw voor.

De voorstelling heeft van 7.30 12 uur geduurd, en werd door standen van onze kleine maatsch pij bijgewoond. De smeekende to van Syra en Agnes, die Koningin biola tot het christelijke geloof keerden, waren zeer indrukwekk Iedereen heeft zonder twijfel een z aangenamen avond doorgebracht.

**Berichten uit de Kolonie.**

**De Kerk van San Matéo.**

Vorigen Zondag vierde de paroch kerk van de H. Familie op San M téo het eerste lustrum van de con cratie der kerk en der kanonieke richting dezer nieuwe stadsparoch

De Apost. Vicaris Mgr. VUYLST droeg dien dag de Pontificale Ho mis op, en s'avonds het Pontificaal L waaronder de ZEerw Pater S. v.d. P vert de feestpredikatie hield.

Deze parochie kan bogen op e intens kerkelijk leven. De Katholie van San Matéo toonen ruimscho het bezit hunner schoone kerk waardeeren, die in dien korten door de zorg der parochianen reeds verrijkt is met tal van ornam ten, waarop andere kerken na v langer bestaan jaloersch zouden kun zijn. Ook nu weer is er door de p rochianen uit vrijwillige giften e aanzienlijk bedrag gecollecteerd vo een nieuwe preekstoel.

**De Z.Eerw. Pastoor H. Okhuizn**

In het begin van November hebb wij een zeer ernstig bericht gepu ceerd over Pastoor OKHUYZEN, die g vaarlijk ziek lag in het St. Elisabe Gasthuis, terwijl alle hoop op beho vervlogen scheen. Doch wonder b ven wonder herstelde de patient kon in het midden der vorige maa het Gasthuis weer verlaten en n om verder op krachten te komen e rustkuur op Pietermaai.

De Parochianen van Sta Ma waar Pater Okhuyzen reeds seder Mei 1900 pastoor was, konden feit van het herstel van hun bemin herder zoo maar niet stilletjes la voorbij gaan en hebben ll. Zon de gelegenheid waargenomen h vroegeren pastoor na zijn herstel huldigen. Dien dag was pastoor O huyzen van Pietermaai overgekomen droeg in de kerk van Sta Maria e plechtige H. Mis van dankbaarh op, waaronder Z.Eerw. een hartel woord van erkentelijkheid sprak jeg alle parochianen, die de kerk tot uiterste hoeken vulden, voor hun v rige gebeden voor zijn herstel a God opgedragen. Met bruidjes strooistertjes werd de Pastoor na de kerk geleid en na afloop we naar de Pastorie terug gebracht, t wijl er aan het gejuich van de ope gepakte menschenmassa's geen ein scheen te komen. Reeds te voren afloop der kindermis had ZEerw. huldiging van de kinderscharen in o vangst genomen. Toen begon de r ceptie in de pastorie. Daar werd vreugdeliederen gezongen, en toesp ken gehouden, zelfs een in 't Hollands door een 85 jarige oude vrouw. parochianen van Sta Maria hebb getoond, dat ze den jarenlangen a beid van Pastoor Okhuyzen voor h zieleheil waardeeren en op hooge prijs stellen.

**Reunion di San Hosé.**

Door Z. D. H. Mgr. M. G. VUY STEKE is de ZeerEerw. Pater I. VERRI benoemd tot Directeur van de *Reuni di Sán Hosé* van Otrabanda.

Vorige Vrijdag had de plecht installatie plaats van den nieuw Directeur, die een pittige inaugur rede bield voor zijn gezellen en re voor de volgende Alg. Verg. nieu plannen en voorstellen toezegde het belang der leden en voor de bloei der Vereeniging.

**Nieuwe Consul.**

Door den nieuwen President v Sto Domingo is de Heer MANUEL P REZ, die vroeger reeds gedurende jaar den post van Consul van Sto D mingo alhier waarnam, opnieuw Consul benoemd. Sedert begin de week trad de Heer Perez wederom functie. Onze hartelijke gelukwe schen met dit vernieuwd bewijs v vertrouwen.

**Nieuwe Nuntius in Colombia.**

Door Z.H. Paus Pius XI is tot Nu tius te Bogotá benoemd Mgr. R. V CENTINI, titulair aartsbisschop van H lenópolis, vroeger Professor van h Internationaal Recht, en Advocaat a de Kerkelijke Rechtbank *La Rota* Rome en laatstelijk Internuntius den Haag, waar Z.D.H. bij zijn vertr uit de Hofstad door H. M. Koning Wilhelmina werd vereerd met h groot-Kruis der Oranje-Nassau-Ord

**Ontvangen.**

Van het Agentschap van de K. I. M. een nieuwe tijdtafel voor de l nen New-York—Curaçao—Venezue (via Haïti,) en van Curaçao—Maracaib

**Het Hof van Justitie.**

Deze week Dinsdag 23 Januari deed het Hof van justitie uitspraak *in hooger beroep* in zake der beklaagden der ongeregeldheden van den 17 Juli van het vorige jaar. Ziekier den officieelen tekst van het vonnis:

HET HOF, RECHTDOENDE IN HOOGER BEROEP:

Vernietigt het vonnis, waarvan is geappelleerd, voor wat betreft het als wettig en overtuigend bewezen verklaren van hetgeen den beklaagde *Hendrik Gouverneur* bij de inleidende dagvaarding sub 2o is ten laste gelegd; het als wettig en overtuigend bewezen verklaren van hetgeen den beklaagden *Henriquez*, *Mulder* en *Schoop* bij de inleidende dagvaarding sub. 3o. primair is ten laste gelegd; de opgelegde straffen en de bepaling, dat de beklaagde *Hendrik Gouverneur* aan openbare werken zal worden te werk gesteld;

*En te dien aanzien opnieuw rechtdoende:*

Verklaart hetgeen den beklaagde *Gouverneur* bij inleidende dagvaarding sub 2o. is ten laste gelegd en zijne schuld daaraan, niet wettig en overtuigend bewezen;

Spreekt hem daarvan vrij:

Verklaart hetgeen den beklaagde *Henriquez*, *Mulder* en *Schoop* bij inleidende dagvaarding sub 3o is ten laste gelegd en ieders schuld daaraan niet wettig en overtuigend bewezen;

Spreekt hen daarvan vrij;

Beveelt de invrijheidstelling van de beklaagden *Jozef Mulder* en *Antonio Schoop*;

Veroordeelt ter zake van de feiten bij inleidende dagvaarding sub. 1o., 2o. en 3o primair ten laste gelegd den beklaagde *Felix Chacuto* tot gevangenisstraf voor den tijd van zeven jaren;

Veroordeelt ter zake van de feiten bij inleidende dagvaarding sub 1o en 2o ten laste gelegd den beklaagde *Leoncio Henriquez (Clement)* tot gevangenisstraf voor den tijd van vier jaren;

Veroordeelt ter zake van de feiten bij inleidende dagvaarding sub 1 en 3o primair ten laatste gelegd beklaagden *Hendrik Gouverneur* en *Maximiliano Obispo* ieder tot gevangenisstraf voor den tijd van vier jaren;

Veroordeelt ter zake van het feit bij inleidende darvaarding sub 2o ten las te gelegd den beklaagde *Federico Balochi* tot gevangenisstraf voor den tijd van twee jaren en zes maanden;

Veroordeelt ter zake van het feit bij inleidende dagvaarding sub 3o primair ten laste gelegd de beklaagden *Bernardo Wilhelmina*, *Luis Cornet*, *Alberto Damon* en *Chris Cijntje* ieder tot gevangenisstraf voor den tijd van twee jaren en zes maanden;

Bepaalt, dat de veroordeelden *Chacuto* en *Henriquez (Clement)* aan openbare werken zullen worden te werk gesteld;

Bevestigt het vonnis voor al het overige.

**De Atlas.**

De sleepboot *Atlas*. die in October van hier naar Holland ging ter reparatie en tevens om met een ijzeren lichter voor de C. P. M. terug te keeren, vertrok den 26 December van Amsterdam onder Kapitein VAN ZEIJL. Dienzelfden dag woedden er hevige stormen in de Noordzee, zoodat Kapt. van Zeijl gedwongen was met lichte averij den 28 December aan den Hoek van Holland binnen te vallen. Na herstel dezer averij zou de *Atlas* in de eerste dagen van Januari weer uit Rotterdam vertrekken, zoodat hij waarschijnlijk nog vóór het einde dezer maand hier kan binnenkomen.

**Cuba.**

De oproep tot werving van arbeidskrachten in onze kolonie voor de suikerrietvelden van Cuba, speciaal voor de Centrale *Chaparra*, heeft gelukkig niet veel succès gehad.

Den 28 December vertrok van hier de goulet *Minerva* naar Cuba met 10 Curaçaoënaars aan boord. Al de overigen waren Venezolanen en lui van Barbados.

De vorige week ging de *Segunda Maria* de haven uit met dezelfde bestemming. Onder de 30 passagiers bevonden zich slechts 9 werklui van Curaçao.

Men kan dus gerust zeggen, dat, vergeleken met vorige jaren, dezen keer die oproep vrijwel mislukt is. Alvorens te vertrekken hebben deze menschen hier voor den griffier van het kantongerecht een contract geteekend, dat beslist veel gunstiger voorwaarden bevatte, dan vroeger konden bedongen worden.

Desondanks blijven wij het gaan naar Cuba voor onze mannetjes beslist afraden en afkeuren. Dat hebben wij een maand geleden volkomen uiteengezet. Toch gelooven wij wel, dat de directie van *Chaparra* dezen keer zal zorgen het contract na te komen om de Curaçaoënaars tot vrienden te maken, want zij heeft haar reputatie weer te herwinnen.

**Nieuwe Diocesen in Venezuela.**

Bij Pauselijke Bul zijn in Venezuela vier nieuwe kerkelijke diocesen canoniek opgericht, n.l. die van Coro, van Cumaná, van Valencia en van San Cristóbal, waaraan ook de President der Republiek den 10 Januari reeds zijn goedkeuring gehecht heeft.

**De Postbeambte.**

In ons vorig nummer meldden we de arrestatie van een brievenbesteller postbode onder verdenking van verduistering van poststukken. De postbode is weer op vrije voeten gesteld.

Deze postbode, heeft daarna echter vrijwillig ontslag genomen uit den dienst, omdat hij vermeent onrechtvaardig beticht en in verdenking gebracht te zijn.

**Schitterende krachtproef.**

De Hollandsche bladen zijn vol lof over den Katholieken Voorzitter der 2de Kamer, Mr. KOOLEN.

Onder bovenstaand hoofdje schrijft de (antirevolutionnaire) *„Rotterdammer"*:

„Donderdagmorgen (19 December) om elf uur besteeg mr. Koolen den voorzittersstoel in de Tweede Kamer.

Onvervaard zette hij door: morgen, middag, avond, nacht, om dan eerst Vrijdagmorgen om half zes de zitting te sluiten. Daarna was hij dienzelfden Vrijdagmórgen om elf uur weer present om de nieuwe zitting te openen.

Dat dergelijke krachtproef werd ze ietwat veelvuldig herhaald, voor de degelijke behandeling der zaken weinig bevorderlijk zou zijn, spreekt van zelf.

Niettemin valt het te waardeeren, dat, wanneer een enkele maal dergelijk geforceerd tempo noodzakelijk is, de presidentieele energie zich op zoo schitterende wijze weet te openbaren.

De waardeering is te sterker, waar dit krachtbetoon van Mr. Koolen niet is een gewilde proeve om naar buiten indruk te maken, maar harmonische openbaring, kracht, doorzettingsvermogen en tact, waarin geen Kamerpresident den tegenwoordigen leider overtrof.

Al kort na zijn optreding bleek de keuze van Mr. Koolen een voortreffelijke. Bij de langere bezetting van zijn post weet deze dignitaris zich voortdurend meer schitterende reputatie te verwerven."

*„De Standaard* oordeelde als volgt:

„Niemand die er buiten staat, kan volledig beoordeelen, wat ontzettende inspanning van den Voorzitter wordt gevergd bij een begrootingsdiscussie als nu achter den rug is; en nog aangevuld met een herziening van de wet op het Lager Onderwijs.

Week-in-week-uit, dag aan dag den voorzitterszetel in te nemen, zonder onderbreking, reeds dat eischt een volhardingsvermogen van niet geringe beteekenis; een toewijding, die niet mag worden onderschat.

Doch de leiding der vergadering, al die weken, en dagen lang, vaak in ochtend-middag-en-avondzitting stelt eischen, waaraan slechts weinigen zullen voldoen in die mate, als bij Mr. Koolen werd gevonden.

Daarbij is een tact noodig, waarvan men niet te gering denken moet. Iedere groep moet rekenen kunnen op de volle maat, waarop zij recht heeft; de orde moet worden gehandhaafd, wat bij den „vrijheidszin" van vele leden niet altijd even gemakkelijk is; kortom, van den tact, het geduld en het beleid van den Voorzitter wordt ontzettend veel gevergd.

En toch is er nog meer. De voorzitter moet ook op de hoogte zijn. Niet van enkele onderdeelen, maar van héél de Staatsbegrooting; niet slechts van enkele artikelen van de Wet, maar van haar geheél. Welk een studie dat vordert, is niet met een paar woorden te zeggen, en ieder begrijpt dat na de afmattende Kamerzittingen de arbeid van den Voorzitter nog niet ten einde is en in de studeerkamer wordt voortgezet.

Aan *alle* eischen, die gesteld worden aan een Kamer-Voorzitter, heeft mr. Koolen schitterend voldaan; en 't is niet meer dan een wèlverdiende hulde, indien hem voor zijn arbeid ook van deze plaats een woord van warme waardeering wordt gebracht."

**De Parelvisscherij.**

Een bericht van Donderdag in de *Boletin Comercial* meldt, dat er bij het Ministerie van financiën van Colombia verschillende klachten zijn ingekomen over onregelmatigheden bedreven door de parelvisschers op de kust van Goagira. Naar aanleiding daarvan is de toestemming voor (vreemde ? !) particulieren om daar naar parelen te visschen voorloopig ingetrokken, terwijl de controleur fiscaal van de douane naar Rio Hacha vertrokken is om de zaak te onderzoeken en te zorgen dat de maatregelen door het Gouvernement voorgeschreven stipt worden uitgevoerd.



**Voetbal-Competitie-Wedstrijden 1922—1923. Stand der Clubs.**

| Namen der clubs | gesp. | gew. | gel. | verl. | doelp. voor - tegen | pnt. | gem. |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| *Sparta* | 6 | 3 | 3 | 0 | 7 -- 0 | 9 | 1,50 |
| *Volharding* | 5 | 3 | 1 | 1 | 11 — 2 | 7 | 1,40 |
| *Juliana* | 3 | 1 | 2 | 0 | 2 — 1 | 4 | 1,33 |
| *Progreso* | 6 | 2 | 2 | 2 | 2 — 4 | 6 | 1,— |
| *Jong Holland* | 5 | 2 | 1 | 2 | 6 — 5 | 5 | 1,— |
| *Leonidas* | 4 | 0 | 2 | 2 | 1 — 3 | 2 | 0,50 |
| *Asiënto* | 5 | 0 | 1 | 4 | 1 — 15 | 1 | 0,20 |

— In den laatsten tijd hielden zich op de kust van Goagira 54 Venezolaansche scheepjes (van Margarita), voorzien van dreggen, met een gezamenlijke bemanning van 430 Venezolanen met deze parelvisscherij bezig. Deze uitbreiding van de parelvisscherij aldaar is te danken aan het initiatief der Heeren M. RUDOLFO BRITO en DEMETRIO E. NADER van Margarita.

**Voetbalwedstrijd.**

Leonidas II - Progreso II, 1 - 0
Sparta I - Jong-Holland I, 3 - 0

**Officieele berichten**

Aan den seiner 2de klasse bij de D. T. alhier J. Z. Hermans is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

De koloniaal schrijver op St. Martin, W. J. A. Nisbet is belast met den dienst van Havenmeester en Loods aldaar.

Aan Mej. L. Johnson is eervol ontslag verleend als tijdelijk kweekelinge aan de openbare school op St. Eustatius.

Aan den schrijver op St. Martin, H. C. Wathey is eervol ontslag als zoodanig verleend, en H. O. Peterson is benoemd tot 2de beambte aldaar.

De onderwijzer 3e klasse E. S. J. Kruythoff is aangewezen om het hoofd der openbare school te Oranjestad op St. Eustatius, bij ontstentenis te vervangen.

Aan den onderwijzer op St. Martin W. H. Buncamper is wegens tien jaren onafgebroken dienst een jaar verlof naar Amerika verleend.

Het hoofd der openbare school te St. Johns op Saba E. A. L. Hassell is tevens belast met de functien van hoofd der school te Windwardside.

De school te Mary Point is opgeheven; aan den heer J. H. Skerrit is eervol ontslag verleend als tijdelijk onderwijzer te Bottom; en Mej. L. B. Hassell is benoemd tot tijdelijk kweekelinge op Saba.

De onderwijzer W. H. Buncamper is eervol ontheven van de waarneming der functien van hoofd der openbare school te Prinsenkwartier op St. Martin, en de onderwijzer W. F. A. Labega is met die functien belast.

Mej. M. Arrindell is tijdelijk werkzaam gesteld aan genoemde school.

De officier van gezondheid 2de klasse Th. J. G. Derks is onder dankbetuiging voor de bewezen diensten eervol ontheven van de verdere waarneming der armenpraktijk in het stadsdistrict bewesten de haven en in het 3e district alhier.

Aan den hulpobservator bij den weerkundigen dienst H. Y. Zijlstra is tot verder herstel van gezondheid acht dagen verlofsverlenging verleend.

**Om in 't werk te slagen.**

Doe elken dag eerst het lastige werk, het gemakkelijkste wordt dan een plezier.

Wees niet bang voor andermans oordeel, maar beoordeel jezelven dikwijls.

Wees blij en verheug je in het succes van anderen en — bestudeer zijn methoden.

Laat je niet door tegenzin misleiden; zuur bederft de mooiste zaken.

Wees geestdriftig, — dat werkt aanstekelijk.

Denk vooral niet dat succes enkel beteekent: veel verdienen.

Wees eerlijk, en doe elken dag van 't jaar één goede daad.

Eer je lastgever. Voor alles moet een hoofd zijn.

Heb vertrouwen in jezelf en maak jezelf geschikt voor het werk.

Voel wat voor je werk. Laat zonneschijn stralen en overal doordringen.

**De Bovenw. Eilanden.**

Sedert eenige maanden is de verbinding der Bovenwindsche Eilanden met St. Kitts verlegd naar St. Thomas. Naar ons van bevoegde zijde werd meegedeeld was de aanleiding daartoe, omdat onze gouvernementsschoener te St. Kitts telkens met 21 dagen quarantaine werd lastig gevallen, wanneer een onzer B. W. Eil. werd aangedaan door een schoener van Sto. Domingo. Deze behandeling deed men te St. Kitts alleen aan aan Nederlandsche en Fransche schoeners, terwijl schepen van St. Thomas zelf te St. Kitts ongehinderd hunne passagiers en lading mochten landen, hoewel St. Thomas veelvuldiger dan onze eilanden door schoeners van Santo Domingo werd bezocht. Door het Bestuur is te St. Kitts met de betreffende autoriteiten over deze ongelijke en willekeurige behandeling geconfereerd, echter zonder resultaat, waarna eindelijk door den Gouverneur van Curaçao, voorloopig de mailverbinding werd verlegd via St. Thomas. Wel is waar is de verbinding met St. Kitts korter dan die met St. Thomas en heeft ook wel enkele andere voordeelen, doch het publiek moet ook genoeg respect voor haar eigen vlag bezitten en willen begrijpen dat gouvernementsschepen geen havens kunnen blijven bezoeken, waar die schepen willekeurig worden behandeld. Ook heeft onze Consul te St. Kitts deze questie met den Gouverneur der *Leeward Island Colony* behandeld; het antwoord daarop laat echter nog op zich wachten.

— Dat eene mailverbinding per zeilschip niet zoo geregeld kan gaan als per stoomer is voor den niet bevooroordeelden iezer vanzelf sprekend, vooral wanneer men wil bedenken, dat die mailschoener ook dient als communicatiemiddel voor verschillende rechterlijke en bestuursambtenaren, die heusch niet voor hun genoegen op reis zijn. Onregelmatig oponthoud is nimmer voorgekomen.

— Omtrent den schoener *Cyrill*, deelt men ons mede, dat deze nimmer in dienst van het Gouvernement heeft gevaren, noch op Curaçao, noch naar Puerto-Rico. Zij ondernam twee reizen naar Curaçao voor eigen rekening en risico, zonder eenige subsidie van de Kolonie, zoodat toen de eigenaars zout hadden te verschepen naar Puerto-Rico, zij daarvoor werd gebruikt.

Alfredo G. Santiago

*se complace en participar á sus amistades su compromiso con la Señorita*

Maria J. Curiel

*Curaçao Enero 20 de 1923.*

*Unica participación.*



**Bekendmaking.**

De verkoop van Zilveren, Gouden en Juweelen Voorwerpen, beleend ter Spaar- en Beleenbank van 3 Januari tot en met 30 juni 1921 onder **No. 1749 A** tot en met **No. 9327 B**, zal plaats hebben op Donderdag 1sten Februari a.s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Cur. 27 Jan. 1923.

De Voorzitter,
C. S. Gorsira.

17

## Politieke film.

IX.

Na een onvrijwillige onderbreking van eenige weken leggen wij thans onzen lezers het volgend program van artikelen voor, dat wij achtereenvolgens zullen afwerken om langs „lijnen van historische geleidelijkheid" tot de geregelde beschouwing der hedendaagsche, actueele politiek te geraken. Het leek dienstig de gebeurtenissen van het laatste halve jaar nog even op het doek te brengen, omdat daardoor het begrip van wat zich thans afspeelt en wat de toekomst brengen zal, verduidelijkt wordt. Geschiedenis, ook politieke, heeft een rechten steun in den factor der continuiteit. Wij stellen ons daarom voor, eerst de Iersche quaestie te behandelen, daarna de ontwikkeling in de verhouding tusschen Duitschland en de geallieerden, Frankrijk speciaal; de regeerings verandering in in Engeland en Duitschland; het fascisme in Italië en het kabinet-Mussolini; het geschil met Turkije in de conferentie te Lausanne om daarna een algemeene overzicht te leveren, dat een geregelde beschouwing der actueele politiek inluidt. Wij hopen door de artikelenreeks, die volgen zal vóór wij „up to date" zijn en die wij voor een duidelijk inzicht der hangende geschillen noodzakelijk meenen, het geduld der lezers niet al te zeer op de proef te stellen.

* * *

Het protest der Iersche natie tegen de overheersching van Engeland dateert niet van heden of gisteren; het is geen na-oorlogsprobleem, zelfs niet een vraagstuk van de 20e eeuw, doch men moet den voorsprong verleggen tot aan het jaar 1177, toen de Engelsche Koning Hendrik II in Ierland landde om aan de burgeroorlogen in het groene Erin zelf een einde te maken. De Iersche gewesten werden aan Engelsche leenheeren vergeven en de inwendige zwakheid van het volk belette een georganiseerd gewapend verzet. Ingeburgerd in het nieuwe vaderland namen deze rijksgrooten al spoedig de Iersche gewoonten over, spraken de landstaal en erkenden het gezag niet meer van den Engelschen onderkoning, wiens gebied inkromp tot een kleine strook rondom Dublin. Toen dan ook in 1541 Engeland de handen wat meer vrij kreeg om de Iersche aangelegenheid finaal op te lossen en Hendrik VIII (later Elisabeth) een tyranieke Regeering voorstonden, grepen deze leenheeren — eigenlijk Engelsche vazallen — naar de wapenen om te samen met de Iersche bevolking de vreemde heerschappij af te schudden. Kort na 1620 werd dit verzet door de overmacht en betere bewapening van Albions troepen gebroken. Doch reeds in 1641 grepen de Ieren wederom naar de wapenen en wisten tijdelijk te overwinnen, totdat Cromwell de herovering begon in 1649 en het land in handen van protestanten speelde. Zoowel Karel II als Jacobus II herstelde de geschonden rechten der Ieren, maar de opnieuw ontbrandde strijd onder Stadhouder Willem III eindigde in 1691 met de nederlaag en schandelijke onderdrukking van het kleine volk. Het Engelsch-Iersche parlement deed een aantal uitzonderingswetten verschijnen, waardoor de Ieren van het Parlement, van leger en vloot, van rechtspraak, van alle burgerlijke betrekkingen, vereenigingen enz. werden uitgesloten. Het bezit van eigen scholen, het erven van land was verboden, eveneens het bewaren van wapenen en schietmateriaal, ja men stond zelfs het bezit niet toe van een paard duurder dan 5 pond sterling. En dit in een land, waarvan de katholieke bevolking vijfmaal zoo sterk was als de Protestantsche. Onder den druk van Amerika en de bedreiging van een Iersch vrijwilligerscorps, in de Unie gevormd, gaf Engeland op enkele punten toe. Zoo kwam in 1782 de wetgevende zelfstandigheid van Ierland tot stand en werden de zwaarste bepalingen der onderdrukkingswetten ingetrokken. Een nieuwe revolutie brak uit, toen de Orangistische (liberaal-protestantsche) Lord Camden ± 1795 zich als een Katholiekenhater van de ergste soort ontpopte; de opstand werd gedempt, doch in stilte bereidde men den strijd voor door den grooten O' Connell gevoerd. Het Iersche Parlement, waarin de corruptie had doorgevreten, verklaarde zich in 1801 voor de vereeniging met Engeland, doch een twintigtal jaren later ontbrandde in hetzelfde parlement een hevige strijd over deze beslissing. O' Connell, die in zijn vroegere jaren ook de vereeniging der beide rijken had voorgestaan, kwam later tot andere inzichten en stelde zich aan het hoofd van het verweer tegen de usurpeerende landsheeren, waarvan het voor Ierland voordeelige resultaat was, dat Gladstone een mildere en rechtvaardige wetgeving aan Erin bereidde. O' Connell en zijn opvolgers Parnell en later Redmond kleedden hun protest tegen de Engelsche Regeering in den eisch tot zelfbestuur, het bekende Home Rule. Minister Asquith beloofde dit kort voor den wereldoorlog, doch tijdens het groote conflict werd de wet aangehouden. Toen na het verdrag van Versailles Ierland om inlossing der beloften kwam vragen, bleek het verzet van het kleine protestantsche Ulster-district door Carson georganiseerd en gesteund, ook in het Britsche kabinet zijn taaie verdedigers te hebben gevonden. Daarna de strijd der Ieren onder De Valera voor volstrekte nationale zelfstandigheid.

* * *

Indien Home Rule in 1914 aan Ierland was toegestaan, wellicht nog in 1918 royaalweg door het Britsche Kabinet aangeboden, de Iersche quaestie ware opgelost zonder een druppel bloedvergieten. Nu echter de verdrukte natie zag, hoe de vervulling hunner rechtmatige wenschen steeds verder in de toekomst werden verschoven, hoe de opruiende Ulster-men in London een gunstig onthaal vonden en de dank van Albion voor de trouwe wapenbroederschap schouder aan schouder in de Fransche loopgraven, Gallipoli en Egypte, met een woordbreuk werd uitbetaald, zetten zij zich schrapper en smeedden hun wapenen uit het gevonden materiaal van den erfvijand zelven.

De Valera bracht Lloyd George onder het oog, hoe geheel den oorlog door de geallieerden als doel van hun streven op hun strijdvaandels hielden geschreven het rechtvaardigheidsbeginsel: zelfbeschikkingsrecht der kleine naties. Ieder volk, hoe klein ook, mag zijn eigen lot bepalen. De Engelsche premier had er zich ook steeds op beroemd, dat deze nobele leuze van Engelsch maaksel was, hoe Brittannië aan de geheele wereld de weldaad der gulden vrijheid wilde schenken. Plebisciet volgde op plebisciet, de eene volksstemming na de andere „bewees", dat het zelfbestemmingsrecht geen holle frase was. Doch toen Ierland aan de beurt kwam, toen de Valera met zijn Dail-Eireann-leden zich kwam aandienen als de wettig gekozenen van het Iersche volk, dat zijn zelfbeschikkingsrecht had vastgelegd in de beschikking zich zelf geheel en al vrij, los uit ieder staatsverband, te willen regeeren, bleek de ijzeren consequentie uit het zoo lang gehuldigde beginsel te moeten wijken voor den grondregel van het opportunisme.

Lloyd George begreep zeer goed dat een geheel vrij-geven aan Ierland hem het leven — niet alleen het ministerieële — zou kosten; het Britsche kabinet zoowel als het volk zou zich in heftigen opstand verzetten tegen zulk een besluit. Een uitzondering maken voor Ierland op den zoo bewierookten stelregel van het zelfbestemmingsrecht, dat in Sleeswijk, Polen, de Russische randstaten, bij Tsjechen en Slowakken reeds werd toegepast, bleef even moeilijk. Vandaar zocht hij in den ouden politieken trommel het Dominion-Home-Rule-princiep weer op en bood dit aan De Valera aan onder het ophemelen van al de voordeelen, rechten en idealenverwezenlijking, die de Dominions, vereenigd in het ééne, groote Britsche Rijk, genieten.

Hierop volgde een langdurige briefwisseling tusschen de Valera en Lloyd George, een correspondentie, waarin de Iersche leider den Britschen premier telkens wees op het gebrek aan logica tusschen diens spreken en handelen, diens bezwaren ontzenuwde en het aanbod van gelijkwaardigheid met de andere Dominions van de hand wees. Allereerst de volkomen erkenning der eigen Iersche nationaliteit, die geen vreemde inmenging in haar zaken duldt. Ierland moet evengoed als Polen en Silezië het recht bezitten zijn lot zelf te bepalen; het heeft zich duidelijk uitgesproken voor politieke afscheiding en wenscht de banden verbroken te zien, die het onrechtmatig aan het Britsche Rijk verbinden.

Daarna eerst kunnen de zaken van overleg geregeld worden. Als vrije souvereine staat is Ierland niet ongenegen met zijn grooten buurman te confereeren over mogelijke verdragen, een soort van samenwerking of verbond zelfs, doch deze beschikking dient uit te gaan van den vrijen wil van het Iersche volk zelf en niet onder den druk in machtsbetoon van buiten. Overeenkomsten over handelsproblemen, bewapening, luchtvaart, gedeeltelijke overname der nationale schuld zouden met sympathie overwogen worden mits het recht van zelfbestuur en het feit der gevallen beslissing eerst erkend werd.

David Lloyd George had zijn meerdere gevonden en kon aan den ijzeren kneep niet ontkomen. Vandaar liet hij de spitsvondigheid op haar beloop en kwam met de nuchtere werkelijkheidsverklaring voor den dag, dat Engeland nooit zou toestaan, dat Ierland de trouw aan de kroon verbrak. Zoowel de geographische ligging duidt op een natuurlijke saamhoorigheid als op de defensie-gevaren bij verdeeldheid. Ook zouden de overige Dominions lust gaan gevoelen hun vrijheidsdenkbeelden wat hooger op te schroeven, waardoor de Rijkseenheid voorgoed ware verdwenen; een dergelijk toekomstbeeld kon de Britsche natie niet verdragen.

---

**Groep Nederlandsche Antillen**

**van het**

**Algemeen Nederlandsch Verbond.**

*Oproeping tot het houden eener Buitengewone Algemeene Vergadering van de Leden der bovengemelde Groep op* **Woensdag**, *den 31n Januari e. k., des avonds om* **acht** *uur, in de vergaderzaal vun den Kolonialen Raad.*

*Punten van behandeling:*

*a, [illegible] be-stuur, hetgeen in de op 29 December 1922 gehouden vergadering niet heeft kunnen plaats hebben;*

*b, Ingekomen stukken; en*

*c, Rondvraag.*

*Curaçao, den 17n Januari 1923.*

*Het Groepsbestuur,*

*G. J. Eybers,*

*fd. Voorzitter,*

*J. H. Perret Gentil,*

*2—2 fd. Secretaris.*

---

**VERKRIJGBAAR:**

**Het Leven**

VAN DEN

**H. Dominicus**

*met 20 mooie gravures*

**à 35 cent.**

*bij de E.E. Zusters van het St. Martinus-Gesticht, Otrabanda.*

---